Štědrej večer nastal

Jízdenka z Brna do Prahy a zpět – 198 CZK (fakt že jo!). Kubistický věneček v Grand Café Orient – 55 CZK (to mám místo lineckýho a vanilkových rohlíčků). Česká mše vánoční Jana Jakuba Ryby na Staromáku – zdarma. Aspoň na chvilku vypadnout od toho všeho – k nezaplacení.

Táta má raka. Táta má raka. Táta má raka. Táta má raka. Tohle mi běželo hlavou bez přestání snad dva týdny. Když mi to oznámil, chtěla jsem se zeptat: „A cos dělal?!“ Jako by to bylo odřený koleno, nebo naraženej loket. Jenže on neví, nedělal nic. Až teď by najednou chtěl něco dělat, my všichni. Jenže zrovna s tímhle nic nenaděláme. Já se jenom musím smířit se situací, pro mě naprosto neznámou. Až dosud mi neumíral nikdo z rodičů.

Táta má raka. Máma má mísu. Ema mele maso. Já mám rýmu. Takovou tu chlapskou. Je fakt horší, s horečkou, svalovou bolestí, kašlem… asi jsem chytla bacila. A proto nemůžu k tátovi na Štědrý den; chodí na chemo (jak tomu familiárně všichni říkají) a má tak dočasně oslabenou protiinfekční imunitu. Je mi skoro čtyřicet, nemůžu trávit Vánoce u otce, protože moje přítomnost by pro něj mohla být nebezpečná a tak vlastně nemám kam jít. Jak se mi tohle to stalo?!

Je klidně možné, že to jsou jeho poslední Vánoce. Nebo moje. To nikdo z nás nemůže vědět. Já bych nejradši nebyla už teď. Na chvíli jsem si díky jeho diagnóze uvědomila, jak je život křehký a smrt definitivní a v ten moment bych si nejraději dala facku za to, že jsem si tak dlouho sama přála umřít. Ale potom mě to přešlo. Slabá chvilka, nějak nejsem ve formě.

Vždycky jsem ráda chodila v Praze po památkách a pozorovala turisty. Tohle je život! Pracovat, vydělávat, šetřit, pak sbalit batoh, selfie tyč, chytrý telefon a jet se partou kamarádů, s partnerem nebo rodinou vyfotit na Karlův most. A Hrad. A Petřín. Dovézt si z Čech nějaký typicky ruský suvenýr, kocovinu a bůhvíco ještě. Kde se všichni ti lidi berou? A kam mizí? Do Vídně, do Berlína, Říma, Paříže… Ale aspoň z toho mají radost. Nejspíš.

Z čeho mívám radost já? Kam jsem se to poděla? Když pominu fakt, že jsem právě ztratila orientaci někde mezi Rudolfinem a Staroměstským náměstím, mnohem horší je, že se neorientuju v sobě. Malovala jsem a modelovala z hlíny, četla a fotila. A připadalo mi to tak nějak důležité, kdysi. Teď není důležité nic. Nakonec ani ta rakovina není. Má naše

přítomnost nebo nepřítomnost na tohle všechno vůbec nějaký vliv? Co by bylo jinak, kdybych tady teď nestála? Turisti by mě neobcházeli.

Připadám si jako kus dřeva. Jako pitomej šutr. Na dně potoka a život mě míjí jako voda, čas mě obtéká a já trčím furt na stejným místě. A nemám sílu se pohnout. Ale měním se, stárnu, umírám. Vidím, myslím, cítím, snad se učím…

Tebe nyní žádáme, o pokoj Tě prosíme. Uděl nám všem pokoj svatý, po němž všichni toužíme… Jan Jakub Ryba, prý vášnivý čtenář Senekových spisů, spáchal sebevraždu.

Hodnota života nezávisí na bohatství, úspěchu, zdraví. Život má takový smysl, jaký mu dáme. A když ne, může být dobrovolný odchod ze světa celkem rozumný nápad. Nejsme odpovědní za situaci, ve které se nacházíme, ale za naši reakci na ni ano. Na život si nemusíme stěžovat, vždyť nás tady násilím nikdo nedrží. A tak, když si cestou z domu Senekův předchůdce Zenón z Kitia ukopl palec, nadával jenom trochu. Místo toho šel a oběsil se. No, já si zatím prsty nelámu, mám jen pár puchýřů…